

80 σπουδαίοι άνθρωποι
γράφουν για το νόημα της ζωής

Γράφτε
στον
νέο
εαυτό σας

ΙΔΕΑ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: JANE GRAHAM

KEY BOOKS

Αριάνα Χάφινγκτον

Επιχειρηματίας και συγγραφέας

18 Ιουλίου 2016

Στα δεκάξι μου ζούσα στην Αθήνα. Ήμουν μια πολύ προσηλωμένη και μελετηρή έφηβη, γεμάτη ελπίδες για σπουδές στο Κέμπριτζ. Δεν γνώριζα τίποτα γι' αυτό, πέρα από μια φωτογραφία την οποία είχα δει σε ένα περιοδικό, μα το ερωτεύτηκα με την πρώτη ματιά. Μετά τις εξετάσεις μου πήγα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Το ταξίδι ήταν μεγάλο κι ένιωθα νευρικότητα, δεν ήξερα αν θα κατάφερα να μπω στο Κέμπριτζ. Η μητέρα μου ήταν ο μόνος άνθρωπος που με υποστήριζε απόλυτα. Πάντοτε με έκανε να νιώθω ότι μπορούσα να το προσπαθήσω, αλλά κι αν δεν τα κατάφερα, εκείνη θα με αγαπούσε το ίδιο. Πάντοτε μου έδινε την αίσθηση ότι μπορούσα να παίρνω ρίσκα.

Οι άνθρωποι δυσκολεύονται να το πιστέψουν, όμως ήμουν μια εσωστρεφής έφηβη. Με απασχολούσαν πολλά πράγματα. Είχα πολύ ατίθασα, σγουρά μαλλιά και στα δεκατρία ήμουν απίστευτα ψηλή για Ελληνίδα – 1,78. Οι περισσότερες συμ-

μαθήτριάς μου ήταν 1,53, ήμουν λοιπόν αλλόκοτα ψηλή. Είχα ακμή και πολλά άλλα εφηβικά προβλήματα κι ίσως γι' αυτό επέλεξα να χαθώ στα βιβλία. Εάν μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω και να μιλήσω σ' αυτό το κορίτσι, θα του έλεγα: «Αριάννα, θα είσαι πιο παραγωγική, πιο υγιής και πιο ευτυχισμένη αν αφοσιωθείς όχι μόνο στη σκληρή δουλειά, αλλά και στην απελευθέρωση, στην ενδυνάμωση και στην ανανέωση του εαυτού σου. Έτσι θα γλιτώσεις από πολύ περιττό στρες, κατάπτωση και εξάντληση». Επίσης θα τη διαβεβαίωνα ότι η επιδερμίδα της θα βελτιωνόταν και πως θα μάθαινε να φτιάχνει τα μαλλιά της με το πιστολάκι.

Ανέκαθεν έτρεφα ενδιαφέρον για την πολιτική και παρακολουθούσα τα αποτελέσματα όλων των εκλογών, ακόμη και χωρών που δεν γνώριζα. Όταν πήγα στο Κέιμπριτζ, δεν αναζητήσα τρόπους για να αποκτήσω δύναμη, απλώς μου άρεσαν οι δημόσιοι διάλογοι. Αρχικά, ήμουν φρικτή ομιλήτρια: έπρεπε να διαβάσω τα λόγια μου. Όμως σιγά σιγά έμαθα να μιλάω κι αυτό έγινε το βασικό μου πάθος στο Κέιμπριτζ. Σπούδαζα οικονομικά, κάτι που απαιτούσε πολύ από τον χρόνο μου, όμως την περισσότερη ώρα μου την περνούσα στο Κέιμπριτζ Γιούνιον.

Το γεγονός ότι έγινα πρόεδρος του Κέιμπριτζ Γιούνιον⁸² με καθόρισε. Τότε με πλησίασε ένας Άγγλος εκδότης και μου πρόσφερε ένα συμβόλαιο για να γράψω ένα βιβλίο. Ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό μου ότι θα έκανα κάτι τέτοιο. Είχα κάνει αίτηση στο Χάρβαρντ και σχεδίαζα να πάω εκεί μετά το Κέιμπριτζ. Άρα, μάλλον ήταν μοιραίο να γίνω συγγραφέας. Έγραψα το πρώτο μου βιβλίο *The Female Woman* όταν ήμουν είκοσι τριών ετών, και αμέσως συνειδητοποίησα ότι ήθελα να γίνω συγγραφέας.

82. Τρίτη γυναίκα πρόεδρος. (Σ.τ.Σ.)

Αν γυρνούσα πίσω στον χρόνο και ξανάγραφα το *Female Woman*, είμαι σίγουρη πως το ύφος του θα ήταν παντελώς διαφορετικό. Το ελπίζω, μιας και νομίζω ότι έκτοτε έχω μάθει πολλά για τη συγγραφή. Ωστόσο εξακολουθώ να συμφωνώ με το γενικότερο μήνυμα του βιβλίου, ότι, δηλαδή, πρέπει να σεβόμαστε τις γυναίκες όποιες επιλογές κι αν κάνουν στη ζωή τους. Τον καιρό εκείνο οι γυναίκες οι οποίες δεν είχαν καριέρα έρχονταν αντιμέτωπες με την περιφρόνηση και την υποτίμηση επειδή επέλεξαν να είναι μητέρες και σύζυγοι. Εγώ υποστήριζα την ισότητα για όλες τις γυναίκες. Και κάποιες αντιδράσεις τις οποίες προκάλεσε το βιβλίο, καθώς και ο τρόπος παρουσίασής του από ορισμένα μέσα μαζικής ενημέρωσης ήταν οδυνηρά.⁸³ Όταν κάτι παρερμηνεύεται, είναι πολύ δυσκολότερο να φανεί η αλήθεια του. Αυτή η εμπειρία μου δίδαξε πολλά.

Υπήρξαν αρκετές καθοριστικές στιγμές στη ζωή μου. Κάποιες είχαν να κάνουν με εξωτερικούς παράγοντες, όπως η εισαγωγή μου στο Κέμπριτζ και η πρόταση να γράψω βιβλίο, το οποίο τελικά έγινε μπεστσέλερ και μεταφράστηκε σε πολλές γλώσσες. Όμως υπήρξαν και καθοριστικές προσωπικές στιγμές, όπως μια κρίση που πέρασα στα είκοσι τρία μου, όταν αναρωτήθηκα: «Έτσι θα είναι τελικά η ζωή μου; Αυτό είναι όλο;» Μάλλον συνειδητοποίησα, κατά τη διάρκεια μιας περιόδου για την προώθηση του πρώτου βιβλίου μου, ότι ήθελα να έχω μια πιο βαθιά επαφή με τον εαυτό μου και όχι να επικεντρώνομαι απλώς στην καριέρα μου. Έτσι ξεκίνησε μια αναζήτηση για το βαθύτερο νόημα της ζωής, η οποία δεν σταμάτησε ποτέ. Ανέκαθεν με προσέλκυε η πνευματικότητα και πέρασα κάποιους μήνες, μετά το τέλος του σχολείου, μελετώ-

83. Πολλοί άσκησαν κριτική στο βιβλίο χαρακτηρίζοντάς το μια επίθεση στον φεμινισμό του 1960. (Σ.τ.Σ.)

ντας συγκριτική θρησκεία στο Πανεπιστήμιο Βίσνα-Μπαράτι στην Καλκούτα. Ήταν ένα μεγάλο ταξίδι για μένα.

Πολλά χρόνια υποστήριζα έναν πολύ λανθασμένο ορισμό της επιτυχίας, ακολουθώντας τη συλλογική μας ψευδαίσθηση ότι η εξουθένωση είναι το απαραίτητο τίμημα που πληρώνεις. Τότε, το 2007, βίωσα μια οδυνηρή αφύπνιση: Λιποθύμησα από τη στέρηση ύπνου και την εξάντληση, χτύπησα το κεφάλι μου πάνω στο γραφείο μου κι έσπασα το ζυγωματικό μου. Έκτοτε κατάλαβα ότι έπρεπε να δώσω προτεραιότητα στον ύπνο.

Το κομμάτι της ζωής μου που θα εντυπωσίαζε περισσότερο τον έφηβο εαυτό μου είναι μάλλον ο εξής συνδυασμός: Έχω δυο λατρεμένες κόρες και κάποιους στενούς φίλους, ενώ έχω δημιουργήσει και μια πλατφόρμα εκατομμυρίων ανθρώπων σε ολόκληρο τον κόσμο για να γράφουν οτιδήποτε τους ενδιαφέρει. Ο νεότερος εαυτός μου θα χαιρόταν γιατί έκανα πράξη αυτό που μου έλεγε συνεχώς η μητέρα μου: «Η αποτυχία δεν είναι το αντίθετο της επιτυχίας, αλλά ένα βήμα προς την επιτυχία». Κι επειδή ο νεότερος εαυτός μου φοβόταν, γενικώς, να παίρνει ρίσκα και, ειδικότερα, το ρίσκο της επιτυχίας, σίγουρα θα απολάμβανε το γεγονός ότι έχω αφήσει πολλές φορές τον εαυτό μου να αποτύχει.

Η μητέρα μου πέθανε στις 24 Αυγούστου του 2000. Τη μέρα του θανάτου της την ξαναζώ συχνά νοερά. Εκείνο το πρωινό είπε στην αδερφή μου και σε εμένα ότι ήθελε να πάει στη διεθνή αγορά τροφίμων στη Σάντα Μόνικα, που για εκείνη ήταν κάτι σαν την Ντίσνεϊλαντ. Κι έτσι την πήγαμε εκεί. Το αδύναμο κορμάκι της ξεχείλιζε ακόμα από δίψα για ζωή. Βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε ότι ψωνίζαμε για το τελευταίο δείπνο της, αλλά δεν το παραδεχόμασταν ούτε στον εαυτό μας. Όταν γυρίσαμε στο σπίτι, η μητέρα μου έστρωσε ένα καταπληκτικό τραπέζι και η αδερφή μου, η Αγάπη, με κοίταξε, ενώ η ελπίδα της αναπτρω-

νόταν, και μου είπε: «Κοίτα πόση όρεξη έχει για φαγητό, για αγάπη, για συντροφικότητα! Αυτή η γυναίκα δεν είναι ετοιμοθάνατη». Και τότε σωριάστηκε κάτω. Με κοίταξε κατάματα και με μια δυνατή, αυταρχική φωνή, την οποία είχα καιρό να ακούσω, είπε: «Μην καλέσετε ασθενοφόρο. Είμαι καλά». Η Αγάπη κι εγώ καταρρακωθήκαμε, όμως καθίσαμε κοντά της στο πάτωμα, ενώ οι εγγονές της μπαινόβγαιναν στο δωμάτιο με τα ποδηλατάκια τους, βγάζοντας χαρωπούς ήχους. Η μητέρα μου μου ζήτησε να ανοίξω ένα μπουκάλι κόκκινο κρασί και να βάλω ένα ποτήρι σε όλους. Αργότερα, μετά τον θάνατό της, τοποθετήσαμε στον κήπο μας ένα παγκάκι, όπου χαράξαμε ένα από τα αγαπημένα της ρητά που περιέκλειε όλη τη φιλοσοφία της ζωής της: «Μη χάνεις τη στιγμή».

Μπολ Μάκ Κάρντεϊ Τζέιμς Μπλάιτ Μελανι Σέρ
Μο Φάρα Σέρ Τομ Τζόουνς Μερι Τζ. Μπλάιτ Βεβαΐντ Μπό-
ατενγκ Φίλιπ Γκίλντ Ρούφους Γουεϊνραϊτ Σάνια Τυέιν Βέρνερ

Χέρτσοκ
Μένις Σ
Θίπερ Σ
Σμιθ Βί
Γερνις Ντ
Γουόρχουτ
Τον Τζον
Μέρι Ρομ
Ράιντ Σ
Κντάουε
ΜακΓερε
Κρίσι Χά
Χουντ Σε
Μπέντσα
Μοράν Α
Γουέστ Ε
Βοντ ΣΤοι
Κλ Μι Γ
Μπιλ Τζιν
Μο Φάρι
ατενγκ

Όσο σπουδαία και λαμπερή αν είναι μια προσωπικότητα σήμερα, κάποτε υπήρξε ένα δεκαεξάχρονο παιδί με ανησυχίες, φόβους και όνειρα.

Σε αυτό το βιβλίο, 80 παγκοσμίως αναγνωρισμένοι, επιτυχημένοι και εξόχως ενδιαφέροντες άνθρωποι γράφουν ένα γράμμα στον νεότερο εαυτό τους, στο παιδί που τότε ξεκινούσε τη ζωή του και έψαχνε να βρει τον δικό του δρόμο...

Τι θα το συμβούλευαν; Θα ακολουθούσαν το ίδιο μονοπάτι; Θα άλλαζαν συνήθειες, συντρόφους, επιλογές και συνοδοιπόρους ή μήπως θα ήθελαν να διαγράψουν κάποια κεφάλαια της ιστορίας τους; Τι έμαθαν, τελικά, από τις αποτυχίες και τις επιτυχίες τους;

Η ιδέα ξεκίνησε πριν από 10 χρόνια από το πρωτοπόρο βρετανικό περιοδικό δρόμου *The Big Issue* και το αποτέλεσμα είναι αυτή η συλλογή από 80 εκπληκτικές επιστολές ανθρώπων που ξεχώρισαν στον πολιτισμό, τις τέχνες, την πολιτική, τον αθλητισμό, τις επιχειρήσεις.

Ο Πολ Μακ Κάρντεϊ αποκαλύπτει τις πηγές της έμπνευσής του, ο Μο Φάρα τη σημασία της ήττας, η Αριάννα Χάφινγκτον την αξία των κινήτρων, ο Τζέιμ Όλιβερ τη σπουδαιότητα του ενστίκτου όλοι ανεξαιρέτως καταθέτουν το απόσταγμα σοφίας που τους χάρισε μία γεμάτη ζωή.

Το *Γράμμα στον νεότερο εαυτό μου* προσφέρει μία συγκινητική, εμπνευσμένη και αληθινή ματιά στη γνώση που φέρνει η εμπειρία και μας φανερώνει πώς μπορούμε να τη χρησιμοποιήσουμε για να διαμορφώσουμε ένα καλύτερο μέλλον για εμάς, τα παιδιά μας και τους γύρω μας.

Λιούγκαου
Γουί Γου
ουίμπουρ
κό ΜΠΕΡ
Μι Ντιόν
κα Νιού
φιλιγκτον
Ράνουζ
Μι Ματ
Γο Γουάιν
Ίφρι Ραε
ΡΕΤ ΑΤ
ερ Κριπέ
Τ Μπλάι
Ντόμινικ
Χάπ Σερ
ent Τζον
ο Τζόνσον
ε Σ ΣΕΡ
ντ Μπό-
Βέρνερ

Αντρέα Μπαττέζι Λόρενς Τζέφρι Άρτσερ Τζον Λιούγκαου
Στέφης Αρχιεπίσκοπος Ντέβμοντ Τού... Τζουί Γου
Τζιν Ρίτσαρντ Ε Γκρα
ιν Τσέβι Κλίντον Ντα
Ντέβιντ Καμερον Ντέβιντ Τέναντ Ισοαννα Λαβι Ντιόν
Νάικ Γουίλντ Βίλντ Ντά Τρι Κόλιν Γουίλντ Νάικ

KEY
BOOKS
ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΑΝΟΙΧΤΑ ΜΥΑΛΑ

